

כמה קאר

3 דל
לפ

00:47 ח'י

לא זוכרת כבר איזה הסבר הנפקתי לרוחמי. זוכרת רק שהוא לא סיפק אותה. היא מצמצה כמה פעמים ברצף, והסתכלה בי במבטים מאיימים שאומרים: "תשכחי מזה שאני מאמינה לך, אבל בסדר".

לא היו לה הוכחות נגדי. גיטי תלשה את האלבד מיד כשקפצה אל תוך הבניין, כדי להסיר עקבות חשודים. רק קופסת עוגיות נשארה לידי, עם מדבקה מקולפת של קייטרינג ליף.

לא עניתי לה. אני לא חייבת לה הסברים. משום סיבה.

אבל לאימא שלי שחוזרת הביתה ארבעה ימים אחר כך ובפיה אותה שאלה בדיוק, אני חייבת לענות תשובה מספקת.

לא, לא לענות בשאלה. למרות שהשאלות אוכלות אותי כמו אריות מורעבים.

מה בדיוק קרה שם, באספת האימהות, איך ומה ראו, את מי ראו, באיזה שלב, מי ראה, כמה עמוק הבור שנפלתי אליו. כמה תקווה יש לי לשוב ולראות את אור השמש.

אני יכולה רק לשער מה קרה שם. וההשערות, אכן, משתוללות

לי בראש, לובשות צורה וחיים.

צויץ צויץ

ציפורים? באמצע הלילה?

אפרת קליינר, או בשמה המקצועי 'קליינרקליפ עריכת וידאו', משפשפת עיניים מול המסך. בתחילה היא מתפעלת מהפסקול המשכנע שהנפיקה האולפניסטית, שגורם אפילו לה לטעות ולחשוב שמדובר בציפורים, ואחר כך ממצמצת שוב מול ריבוע החלון שמציץ אליה מאי שם, מאחורי המסך.

אלף ציפורים נחות על חוט החשמל שממול חלונה. משמע, כבר לא לילה. העולם מתחיל להתעורר.

בוקר - והיא עדיין באמצע המצגת המסכנה ההיא! בסך הכול שתיים עשרה דקות של מסך, שגובות ממנה זמן ותסכולים כמו שש כמותן!

המורה איטי, זאת שביקשה ממנה את המצגת לערב ההורים, ביקשה זמינות גבוהה. אבל שישלחו לה את התמונות בסוף שבוע ויבקשו מצגת מוכנה כבר בתחילת שבוע הבא, זה בכל זאת נראה לה מוגזם. מילא אם היו לה הוראות מדויקות אילו הסרטות לשים בכל רגע מרגעי ההקלטה. אבל כשהנחיות שקיבלה כוללניות כל כך, והיא לבדה צריכה לפענח מה בעצם אומר כל המלל הנרגש בהקלטה, ואיזו הסרטה מהתיקייה המנופחת שבה ציידו אותה מתאימה בכל רגע, היא מרגישה קצת אובדת עצות.

"לנצח", מבטיחה לה הקריינית מעם ההקלטה כבר בפעם השישית באותו יום, "נישאר ידידות. ולא משנה מה יקרה".

"אז את עוברת?"

"עוברת".

קליינרקליפ רוצה להוסיף עוד כמה פעמים 'עוברת'. עוברת ועוברת על ההסרטות ולא מוצאת אף אחת מתאימה לסיטואציה. אבל אז נעצרות עיניה על הסרטה שהיא לא שמה לב אליה קודם.

חמש בנות יושבות שם על אלבד ומדרגות. בתחילה נראות נינוחות, בטוחות בעצמן. אבל פתאום נרשמים אותות חרדה ולחץ על חלק מהפרצופים.

הן מתרוממות, כך מתברר, ומדברות בפרצופים נואשים. אחר כך קורים דברים מהר. האלבד שהיה מתחיתהן נגלל, ונקשר אל גרם המדרגות העליון. ופתאום – אפרת מחניקה צעקת התפעלות – פתאום הן נתלות בזו אחר זו על החבל המאולתר, מטפסות עליו וקופצות פנימה אל מבנה הסמינר!!!!

מה שבטוח, זאת התרחשות שאסור להחמיץ.

"נו אז את עוברת?" היא מחזירה את ההקלטה אחורה, שוב.

"עוברת".

"למרות כל הסכנות?"

"כן", נחרץ. "ואל תשכנעי אותי יותר".

אז זה הדבר. אבל צריך לשים ברקע עוד איזו מנגינה קצבית, סוערת. תיפופים אוליי

התמונות טסות על המסך. זה לא טוב שהעיניים שלה נעצמות,
והיא עוד לא שלחה לאיטי טרנובסקי ההיא ולו דוגמית. אבל הן
לא שואלות אותההההההההההה -

"שלחה משהו?"

"עוד לא", ברוריה המזכירה חדגונית, "מהבוקר לא קיבלתי שום קליינקרליפ ושום מצגת. אני עוקבת. אל תדאגי".

המורה איטי מכתפת את התיק במהודק. "מאוחר כבר נורא. הזמנו את האימהות למחר, את מבינה? ואני עוד צריכה לעבור על זה. מצגות עם מלל זה דבר שמועד לפורענות".

"גם אנחנו סגרנו עם קייטרינג בדקת האפס. שפרה ליף לא מצאה מי שתנהל את האירוע. אמרה שהיינו צריכים להתקשר שבועיים קודם", מסכימה גם המזכירה, "ככה זה כשמחליטים על דברים גדולים ברגע האחרון".

"זה לא מעשי שאני רואה את המצגת בפעם הראשונה ביחד עם האימהות", המורה איטי לחוצה, "אין פה בסמינר שום עמדת מחשב שהרמקולים שבה פועלים? זה לא הגיוני!"

"המחשבים עכשיו כולם עברו עדכון. וכאן במזכירות אין רמקולים, רק כאלה שמחוברים למערכות הכריזה של כל הסמינר", המזכירה נאנחת, "אין לך במקרה אוזניות?"

"למה שתהיינה לי?" המורה איטי מנסה לשמור על שלוה, "ותכף אני נכנסת לשיעור. מה את מציעה לי לעשות?"

"אני מוכנה לעבור על זה", המזכירה מציעה בפרץ של רצון טוב, "כשהיא תשלח".

המורה איטי מהפכת ברעיון, יש בו כל מיני חורים, כמו העובדה שהמזכירה לא מכירה את התסריט המקורי של המצגת, ואם כן איך תדע איזו הסרטה במקומה ניצבת, ואיזו תקועה בלי טעם.

אבל הרבה ברירות אין לה. ואחרי הכול גם האימהות לא מכירות את התסריט המקורי. העיקר שלא תהיינה שם טעויות גסות מביכות. זו מצגת שהולכת להיות מוקרנת בענק על מסך הלב החדש שרכש הסמינר.

לברוריה עין חדה, וכישרון לתפוס פרטים קטנים. ולא הרבה יותר מזה צריך כדי להגיה מצגת סמינרית סטנדרטית, שהבנות בה תופסות את כל המרחב.

"זה יעזור לי מאוד", היא מחליטה בסוף. "תודה, ברוריה".

תמיד היא חשבה שקטן עליה להיות מזכירה.

ברוריה מיישרת את ישיבתה על הכיסא, מול המסך. פותחת את הקובץ שהגיע זה עתה מאת קליינרקליפ, ומכווצת את עיניה בביקורתיות.

אולי אם תראה שזה מתאים לה, תוכל לבקש מההנהלה שייתנו גם לה חלק בריכוז החברתי?

עכשיו זה לא מה שהיה לה פעם. הקטנים גדלו, ומרווחי הזמן הפנוי שלה הולכים ותופחים. ופתאום היא מתחילה להרגיש לפעמים שמשהו חסר לה.

אולי זה הדבר?

היא פותחת קובץ וורד במסך השני, מניחה אצבעות על המקלדת, מחילה על הטקסט סגנון של רשימת תבליטים.

רשימה של הערות היא תשלח לה לקליינרקליפ, הערות שתשבחנה ותשדרגנה את המצגת לבלי היכר.

אחרי שהיא מתחילה היא מגלה שזה פחות פשוט ממה שזה נשמע.

"מרוקו, תשט"ו", מקריינת ההקלטה ברוב רגש, ותמונות אופייניות לימים ההם שוטפות את המסך.

"דומה", טוענת הקריינית בתוקף, "כי מעולם לא הייתה ארץ ישראל קרובה יותר".

רחש גלי ים מלווה אותה, מעניק למילותיה הוד.

התמונות מתחלפות בתזזיתיות מול עיניה, והפסקול הרעשני ברקע לא מוסיף לריכוז שלה. לפעמים היא צריכה לעצור את המצגת ולמצמץ כדי להבין מה בעצם קורה פה.

למה בתחילה נראה שהבנות יושבות בקומה הראשונה ורק באמצע רואים שיש בנות גם בקומה השנייה.

ולמה הן קושרות פתאום חבל, ולהיכן הן נעלמות, ככה באמצע המצגת.

המורה איטי מתרווחת על כיסאה. לצידה הסגנית, לצידה השני ברוריה המזכירה, שהוזמנה לתפעל את המסך החדש באספת האימהות. היו צריכים ללחוש כמה תפילות מעומק הלב עד שכל הציוד פעל כשורה. אבל עכשיו, ברוך ה', הכול בסדר.

המצגת מרוחה על הלדים בענק, הפסקול מהדהד לכולם בקולי קולות. האימהות מרותקות, והיא יכולה לנוח קצת. לאגור כוח לחלק השני של הערב, שבו היא תצטרך לנהל פאנל חי על הבמה.

המצגת מעולה, ברוך ה'. טוב עשתה שנתנה לברוריה לערוך אותה. טעות לחשוב שהיא ורק היא צריכה לעשות את כל התפקידים כולם. היא צריכה ללמוד לשחרר, להאציל סמכויות. היא לא יכולה גם להיות מחנכת וגם רכזת חברתית במשרה מלאה. כבר ככה היא חוששת שהתלמידות שמצפות ממנה ליחס מיוחד אחרי המתנה היפה שהעניקו לה, מאוכזבות קצת.

שורות המלל המוקלדות מתחלפות בהתאמה לקצב הדיבורים. התמונות רודפות זו את זו, יוצרות סיפור היסטורי מלא ניחוח.

משרדי הסוכנות קמים לתחייה על המסך, עורמה צברית חצופה, עטופה היטב במסווה של אהבת ישראל וחמימות יהודית אופיינית.

הכמיהה של נערות הגולה להגשים את חלום כל הדורות ולהגיע, וליישב את ארץ הקודש, לעומת החשש שמנקר, מפני עתיד עולם שמצפה להן -

"לנצח", מקריינת הקריינית את המילים אשר הכתיבה לה היא לומר. "נישאר ידידות. לא משנה מה יקרה".

אבל פתאום מהבהבות עיניה של המורה איטי.

מממממ- מה?

חמש תלמידות. מוכרות לה היטב.

מה הן עושות שם ביחד, מי צילם אותן, בשביל מה, מי שרלב את התמונות האלו למצגת, מה הן עושות עם האלבד שלהן, קושרות, מטפסות, קופצות!!!!!!

הצילו. איך עוצרים את זה, איך, איך, איך. זה מסך חדש, יש לו שלט, היא לא יודעת איך נוגעים בו. מי צריך טכנולוגיה חדישה. רק לסרבל היא יודעת. ומישהו צריך לעצור את הזוועה הזאת ברגע זה.

"ברוריה", היא לוחשת למזכירה, "תעצרי את זה, הרגע".

אבל הטיפופים הסוערים ששמה קליינרקליפ ברקע מחרישים את קולה.

"תעצרי את זה הרגע", היא אומרת בקול רם יותר, "תעצרי את זה, ברוריה!!!!!! זו טעות נוראית!! את שומעת? תעצרי!!!!"

ופתאום דומם הכול מסביבה. אפרת קליינר עצרה את הטיפופים, יחד עם אחרונת הנערות שקופצת אל בניין הסמינר על המסך. שקט גדול משתרר באולם.

ובחסותו יכולות כל האימהות כולן לשמוע את הקריינות החיה של אמרגנית התוכנית האומנותית המרתקת בתבל.

הסגנית מסתכלת עליה, בעיניה חוסר הבנה אחד גדול. מבקשת תשובות. המנהלת יושבת בקצה השני של האולם, והיא יכולה רק לנחש מה מסתובב לה בראש עכשיו.

ברוריה קלטה סופסוף את תפקידה, ועצרה את המצגת, שתי דקות מאוחר מדי.

היא מגישה את העיניים של כל העולם נעוצות בה, עמוק.

היא חייבת לעשות משהו, חייבת.

"אימהות יקרות", היא אומרת, "קרתה כאן תקלה מוזרה שאנחנו עוד לא יודעים מי אחראי לה, אבל את המצגת המלאה נוכל להראות, בעזרת ה', רק כשהיא תתוקן. בינתיים נעבור לחלק הבא של התוכנית-"

החלק הבא הוא פאנל, בעיקרון, אבל הרבניות ובעלות המקצוע שאמורות שהשתתף בו טרם הגיעו, ולא באשמתן.

וכושר האלתור של המורה איטי טרנובסקי עומד עתה למבחן נוסף.

00:48 חנה לאה

רחלי שותקת. שתיקות זה מבין. שתיקות זה מורט עצבים. גם היא יודעת את זה, ומנסה לשבור את זה, לא בהצלחה יתרה. פותחת סוגרת פותחת. בסוף אני מבינה שאם חברה טובה אני, אני צריכה לעשות את מה שלמדתי לעשות עם הזמן: להתחיל ראשונה.

"גילה ישראלי עדיין כועסת עלינו, על שלא לקחנו אותה בסוף?"
אני מתעניינת.

השאלה ניטרלית. אבל רחלי עוצמת עיניים ונושמת עמוק, כאילו הזזתי לה עצם שבורה, ואז פולטת במאמץ, "אני לא יודעת".

בעיקרון לא יודעת פירושו לא רוצה לענות לך, אבל שפת הגוף של רחלי אומרת משהו אחר. היא בולעת רוק ונראה שהפעולה הזאת מכאיבה לה מאד, ממקדת מבט בנקודה עלומה, מיישרת את כתפיה ומרפה את שפתיה לחיוך קטן.

"לא דיברתי עם גילה", כך אומר החיוך הקטן, "כבר שבועיים".

"למה?" הראש שלי עובד מהר, "פיטרה אותך?"

"התפטרתי", היא מישירה אלי מבט, בודקת אותי, "מעצמי".

"אם זה לשון הרע למה, אל תספרי לי", אני אומרת, במאמץ. כי רחלי כל כך, כל כך מוצלחת, ובאותה מידה ממש גם שקולה ולא אימפולסיבית. ורק סיבה ממש מעניינת יכולה לגרום לה לעשות את זה.

"לא לשון הרע, חנה לאה. אבל העולם שלנו, הוא קשוח. וככל שמתערבבים בו יותר לעומק, ככה חלקים יותר גדולים ממנו נבלעים בנשמה. ככה זה. לקח לי זמן להבין את זה" – עוד פעם היא מתנשמת, ואני רואה איך כל מילה שוקלת לה טונות, "אבל בסוף זה קרה. ולא יכולתי להישאר יותר במקום הזה. את מבינה?"

"היו שם בעיות רוחניות?" אני מנסה לפענח.

"לא בעיות. אבל גם לא מעלות עליונות", רחלי יודעת להסביר את עצמה מצוין. אלו רק הדקויות, עדינות כמו שהן יודעות להיות, שמסתבכות לה בלשון.

"הרגשת שזה מוריד אותך", אני מנסה.

"כן. בפירוש. לא הרבה, קצת. אבל גם זה היה מדי הרבה בשבילי. ולי אין צורך בפרנסה שיצדיק את הירידה הזאת", היא מישירה אלי מבט, "את מבינה? פתאום קלטתי שעכשיו זה הזמן שלי לבנות את עצמי. אלה השנים היפות, כשעוד לא נולדו אילוצי החיים. ומגיע לי לחיות אותם בצורה הכי טובה שיכולה להיות. אז הודעתי לגילה שנעים לי מאד לעבוד אצלה, אבל אני לא אוכל להמשיך בזה יותר. והיא מאד הצטערה ואמרה מה יהיה, איך נסתדר בלעדייך רחלי. אבל היא מסתדרת מצוין. כבר שבועיים שהיא מסתדרת מצוין, בלי להרים אלי אפילו טלפון".

היא מדברת בטון רגיל ופשוט, אבל אני שומעת כאב חורך את קצוות מילותיה. "זה קשה", אני אומרת.

"נורא", פתאום נהיה קולה קטן קטן ושקט שקט. "זה נורא ואיום, חני, נכון את מבינה אותי?"

"לא", אני בולעת רוק, "בכלל לא. את הרבה יותר גדולה ממני, רחלי".

"את מבינה אותי", היא שוב מתנשמת, "מכל הכיתה, מכל הבנות שכל מה שמעסיק אותן יומם ולילה זה שיעורי בית וקניות. את מבינה מה זה פרויקט ששואב אותך, ששופך לך אדרנלין לוורידים, שנותן לך הרגשה שווה. את מבינה מה זה בור גדול וריק שנשאר לך כשאת עוזבת, ואת מצליחה רק ליפול אליו. וכמה שאת מנסה למלא אותו בעשייה, ובדברים שייתנו לך סיפוק, את יודעת שזה לא 'זה'. וש'זה', לא יחזור לעולם."

"רחלי", אני רוצה לבכות פתאום. אני רוצה לחבק אותה.

אבל הקול שיוצא לי קשיח כמו קרטון וגם יבש כמוהו.

"רחלי, את גיבורה".

"בכלל לא", היא מתנגדת. "אני מתאפקת מאד לא להתחרט על הצעד הזה. בשום שלב. אני אומרת לעצמי שככה אפסיד הכול. אפילו שכר על המעשה הטוב לא אקבל. אבל זה קשה. כבר שבועיים זה קשה. אם הייתי יודעת מראש כמה קשה זה יהיה, חני, אני בכלל לא בטוחה שהייתי מסוגלת".

"רחלי", אני מנסה שוב. אמפתיה, בואי אל הקול שלי. הערכה, הערצה, איפה אתן מתחבאות לי. זה הזמן שלכן. מגיע לרחלי לשמוע את צלילכן, מגיע באמת.

"את מלאכית", אני אומרת בסוף. המילה הזאת יוצאת לי גמלונית. גדולה מדי. לא הולמת את הנערה המכווצת שלידי, שהצוואר שלה רוטט עכשיו.

ושוב רוטט.

"חני", אחר כך כשהרטט נפסק, היא תולה בי עיניים חוששות, "את חושבת שהייתי פזיזה מדי? שהייתי צריכה להתייעץ קודם? שלא עשיתי נכון?"

אני נבוכה.

אני לא הדמות המתאימה לענות על כאלה שאלות. והיא יודעת את זה, רחלי!

"את עשית מה שהנשמה שלך הרגישה", אני אומרת לה. לא נוח לי המקום הזה שהיא תקעה אותי בו. מעקצץ.

"ואולי היא הרגישה טעות?"

אני חושבת שמגיע לה חיבוק עכשיו, ונשיקה. והבטחה לזהות שקולה של הנשמה, אם רק זוכים לשמוע אותו, לבודד אותו, מבין כל הרעשים שמסביב – הוא בעצם קולו של הקדוש ברוך הוא, שמדבר אלינו לפעמים.

אבל החצר מלאה בנות. ואני קטנה מכדי להגיד כאלו דברים.

וגם מפחדת

על עצמי.

כי אם היא צודקת ואכן היה עליה לעזוב –

אז גם אני, ממקומי בהנף החמה, צריכה ללכת בדרכיה הבלתי סלולות, לבטוש באותן אבנים שכשלה בהן היא, וכמוה – לקום ולעזוב את המקום הזה, שממלא כרגע את מרכזי.

"רחלי", אני אומרת מהר, "אני מעריצה אותך. ואני חושבת שאת צריכה להתייעץ עכשיו עם איזו מישהי גדולה, שאת סומכת עליה. בשביל השקט שלך. שתהיי בטוחה שעשית דבר נכון. בשביל שיהיה לך מה לענות לעצמך בזמנים של חולשה".

רחלי לא מרימה אלי מבט, ואני יכולה לשער בוודאות שהיא דומעת עכשיו.

"אבל רחלי-"

פתאום הקול שלי מתעבה. "רחלי, תעשי לי טובה".

היא מרימה אלי מבט, שמוכיח לי שצדקה השערתי.

"אל תספרי לי מה אמרה לך אותה מישהי, טוב?"

היא מקמטת מצח. "חני?" היא שואלת, "למה, זה... הפריע לך, עכשיו? שדיברתי איתך על זה?"

"כן", אני אומרת, "אני חוששת קצת שזה... אבק לשון הרע".

רעה שהיא, המישהי שתוחבת את אצבעותיה בין מיתרי הקול שלי. מרשעת. שקרנית.

רחלי נושכת שפתיים. מתנשמת עמוקות. ועוד פעם.

"טוב", היא אומרת בעליזות אחרי רגע, "אז תשכחי ממה שאמרתי, חני. כאילו לא היה כלום".

קשה קצת, אני חושבת לי בליבי.

"אז על מה היינו באמצע לדברי?" אני זורמת איתה, "תזכירי לי? על החטופים בעזה, אולי? על המשא ומתן שמנהלים כדי לשחרר אותם?"

"מה פתאום", רחלי צוחקת, "על ההזויות העלויות של האשראי".

היא התכוונה להגיד, כמובן, 'העלויות ההזויות', והטעות משעשעת כל כך. אנחנו צוחקות וצוחקות, בגלים.

ואחר כך שותקות.

ואחר כך צלצול.

וזהו.

על משכבי בשנת אחר הצהריים החטופה שאני מפרגנת לעצמי, אני מספרת רק לכרית כמה אני מעריכה את רחלי. כמה הייתי אני רוצה להיות צדיקה כמוה. להשאיר את קמטי הלב המתלבטים מאחור. לדהור קדימה מהם, להישאר עם הטעם הזה הכואב, המתוק, המדהים, של הגדלות.

לדעת שקיימתי את צו נשמתי. לדעת שכמה שהוא קשה, הוא משתלם, ובגדול.

אבל לי אין אופציה כזאת.

הכנס קרוב, קרוב יותר משהיה אי פעם. חנה לאה חתמה לשרי שהסודות של שוט-אפ עוברים למתנדבת אחת בלבד, והיא אני.

שרי לא מסכימה בשום אופן לשתף אף אחת נוספת, שכן סוד הידוע לשלושה אינו סוד, כמפורסם.

בריחה שלי עכשיו לא תהיה גבורה; היא תהיה חוסר אחריות. היא תהיה נזק כלכלי ותדמיתי איום ונורא בשביל הנץ החמה, הארגון שעושה כל כך הרבה דברים גדולים.

עוד כמה ימים וזה יהיה מאחוריי, אני מנחמת את עצמי. הזמן קצר, ואני צריכה לקלוט הרבה חומר בקצת הסברים. שרי טורצ'ין מתפעלת מהקליטה המהירה שלי, אומרת שאם חנה לאה ליימן הייתה מסכימה לוותר עלי בהנץ החמה – היא הייתה רוצה לראות אותי כאן, בצוות שלה.

ובכלל כשאני לצידה ולצד בנות שוט-אפ הרבות והעליזות, אין לי זמן לחיבוטי וחיכוכי נפש רוח ונשמה. בין קריאת שמע שעל המיטה ועד החלום הראשון חוזרת אלי רחלי, הגיבורה שאני לא אהיה לעולם, ומלקה אותי קשות על רפיסותי וחולשת האופי שלי. אבל השינה חוטפת אותי מהר מאד אליה. וככה עובר עוד יום, ועוד אחד.

00:49 שולמית

אני לא סובלת ששבי מתחילה לחשוד בי שהידידות איתה כבר לא מספיק חשובה לי. אני רואה אותה מודדת במבטה את התגובות שלי, מעניקה להן דירוגים וציונים, ומתחילה לבצע הערכות מצב קדורניות לגבי המגמה של הידידות שלנו בתקופה האחרונה.

תסלח לי שבי, היא חברה נהדרת בדרך כלל. אבל המבחנים האלו, ואמרתי לה את זה כבר אלף פעם, הם לא בשבילי.

לעומתי, שבי דווקא משוכנעת מאד בצדק שאיתה. ואני רואה אותה מזלפת עלי מבטים בוחנים מסוג מסוים מאד לאחרונה, ומבינה ששוב מפורר החשש את ליבה.

תכף, תכף היא תעמת אותי עם העובדות. תבקש ממני, ובמפגיע, הסברים.

"שולמית", היא מתקשרת אלי באותם צהריים נסערת, "ראית כבר את המודעות של השמש?"

"השמש?" אני מתפלאת כנדרש.

"נו, המודעות על הכנס של הנץ החמה", עונה שבי את המובן מאליו.

"אה", אני בולעת רוק.

הכנס. התוכנית של שרי. ההתלבטות שלי.

ובכן, הגיעה עת פקודה. הרגע אני צריכה להחליט איפה אני.

שם או כאן.

שרי, אחות אהובה שלי. את נשמתך השקעת בכנס הזה. ולא עוד אלא ששיתפת פעולה עם הנץ החמה על מנת שהם יוכלו להשתמש בתוכנית שלך, בלי שתהיי שם בעצמך.

מישהו, איזושהי הנהלה או ועדה רוחנית, החתימה את מנהלות הנץ החמה שלא יביאו לכנס את שוט-אפ בהרכב המקורי. שרי נפגעה מכך קשות, אמנם, אבל הצליחה, בשיתוף עם מנהלות הנץ החמה, ליצור מתווה חדשני של 'שוט-אפ ללא שוט-אפ'. הצוות של שוט-אפ, הציוד של שוט-אפ, התוכנית של שוט-אפ, אבל בלי שרי ובלי הלוגו והסלוגן שלהם. קצת חתרני מצד הנץ החמה לעקוף את החוק בכזו צורה, אבל כנראה הם באמת נתקעו בלי שום ברירה.

עולמות שידדת בשביל זה. "עכשיו תוכלי להיות שם בלי חשש", אמרת לי בסיפוק. "הסמינר שלך מרשה. כל הסמינרים. סוף סוף תטעמי את החוויה הזאת בעצמך".

שרי, אחות שכל כך משתדלת להיות בסדר, להיות טובה. להחליק את ההדורים. להזרים את הערוץ המחבר בינינו מעל לכל הסלעים. ומצליחה, במאמץ. והתקופה האחרונה היא עדות לכך.

מגיע לך שאעשה את זה בשבילך. מגיע לך. כך אומר לי הלב, באלף קולות אוהבים.

זה רק השכל שלי, קר המזג וחד ההחלטה, שמזהיר.

מלכי כבר לא פה בשביל להקשיב לי. כלות בשבע ברכות אינן יכולות לדבר שיחות נפש עם בנות דודותיהן. וגם לא נשואות טריות בתחילת חיי נישואיהן. מישהי אחרת לסמוך עליה - אין לי.

שבי לא לצידי אלא רק מעבר לקו, ולא יכולה, גם אילו הייתה

מנסה, להבין מה עובר לי עתה בראש ובלב. מה גם שהיא לא מנסה. נפשה עוד לא נחה מאז ראתה את המודעות של הנץ החמה, נו, אלו עם השמש.

"אז תנחשי מתי הולך להיות הכנס", שבי חדה לי.

"עוד מעט", אני מנסה להיזכר בפרטים הידועים לי משרי, "עוד כמה ימים, לא?"

"כן", שבי זועמת, "בדיוק ככה. עוד כמה ימים, בשבוע הבא, בערב ראש חודש!"

"אה".

"בה", נוזפת שבי, "מה יהיה? מה נעשה, תגידי לי?"

פשוט מאד, חברה אהובה שלי. לא נלך לכנס.

"איזה מעצבן שזה מתנגש!" רוטנת שבי, "אף פעם לא פספסנו יום כיפור קטן בכותל! אבל הנץ החמה, זה רק פעם בשנה!"

"תראי", אני מתחילה.

"מה תראי? אותך זה לא מעצבן?"

"לא".

"למה? את מתכוונת למשוך באיזה חבל ולהזיז את הכנס לאזור שליד הכותל? או הולכת לבקש מעיתים לבניה שיזיזו את יום כיפור קטן ליום אחר?"

"לא זה ולא זה", אוף, למה אני לא מסוגלת להגיד את זה כבר.

"את מדברת בקודים", מתלוננת שבי. "את לא רוצה שאני אבין אותך?"

שוב ההאשמה הזאת בקול שלה. בטח היא מוסיפה גם את הנתון המחשיד הזה לדוח שהיא רוקחת לי.

"שבי", אני מתחילה. ביפ, הסוללה מתרוקנת, מודיע הפלאפון שלי. אויש, רק שלא תתנתק השיחה עכשיו ושבי תישאר עם

פה פתוח. כל סיפורי הסוללה יישמעו לה כמו תירוץ עלוב על התחמקות אלגנטית שלי. איפה המטען איפה.

"מה", מבקשת החברה שלי לשמוע. ביפ, מתריע הפלאפון. נו, הנה הטייפ סי. רק כבל, ערוף ראש. אני מחטטת בקופסה. שם אמורים להימצא כל הדברים מהסוג הזה. והפלאפון שלי גוסס. מהר, מהר, לחבר אותו לאנשהו. הנה, הנה חתיכת פלסטיק עתיקה שהייתה פעם ראש שהנשים הרבה פלאפונים. יהי רצון שיעבוד גם עכשיו.

צליל קטן מאשר לי שאכן נתקבלה תפילתי. אלא שעתה אני כבולה לקיר, צריכה להחזיק בשתי הידיים את הכבל ואת הראש למען לא ייפרדו הדבקים.

"מה יש, שולמית? את לא ברורה היום, את יודעת?"

"נכון", אני אומרת לאט, "אני... כנראה לא אגיע לכנס, של הנץ החמה".

"ממממה?" שבי צועקת. למה היא צועקת ככה. הפלאפון על רמקול, למען לא ירעיל את אוזני תוך כדי הטעינה, ועכשיו כל מי שברדיו שלי אמור לשמוע את ההלם הטהור של החברה שלי.

הנה, גם שרי שמתקרבת למטבח להכין בקבוק לליבי, ומעיפה בי מבטים מסוקרנים.

"ששמעת", אני אומרת, ומבינה ששוב חזרתי לקודים השנואים על שבי. "אני לא יכולה להגיע השנה לכנס של הנץ החמה".

שרי. שרי במטבח.

והיא תולה בי מבטים נדהמים. לא ככה תכננתי לספר לה על ההיעדרות הצפויה שלי. לא ככה!!!

"אבל למה!!!" שבי מעבר לקו, בטונים מוגברים.

יותר מהכול אני רוצה לברוח יחד עם הטלפון למרפסת הכי רחוקה בבית. אבל כל זמן שהוא מחובר למקור חיותו, והתנתקות

ממנו משמעותה מוות מידי לשיחה, אני נאלצת להמשיך בפורום המורחב הזה.

“את מוכנה להסביר למה??” מבררת שבי בנימוס מופלג.

גם שרי. עכשיו היא לא רק מעיפה מבטים מסוקרנים, אלא מאזינה בקשב רב לכל מילה.

סוד, סוד למה. הביני אותי שבי. ובעלת הסוד לצידי, אבל גם בלי זה לא הייתי מגלה לך אותו. זה ממילא לא היה גורם לך להדיר את רגלייך מן הכנס, אז בשביל מה.

“שולמית”, שרי לוחשת לי לצד, “שימי לב שביום של הנץ החמה אני בבית, אסור לי להגיע לשם. אני לא צריכה את העזרה שלך עם הילדים. את יכולה לעשות מה שאת רוצה”.

תודה, אחותי המסורה. ועכשיו שבי שמעה את זה.

“את לא מגלה מה יש לך באותו יום”, אומרת חברתי בצער.

מעניין מתי היא תדפיס לי את הדוח. דוח ארוך, מפורט ונוקשה, עם שורת מסקנה אחת – החברות שלנו במגמת ירידה.

אני אצטרך לחתום עליו, ולאחר מכן להביא צידוקים הגיוניים ומתקבלים על הדעת למצב הזה (“אני הולכת להתארס”, לדוגמה, יהיה תירוץ מוצדק. או, חלילה, מישוהו חולה במשפחה. פחות מזה לא יתקבל). אופציה נוספת היא רק להביא הצעות רלוונטיות לשיפור המצב עם הבטחה לעשות הכול כדי להחזיר את הידידות שלנו למצב עלייה, וכצעד ראשון – להגיע איתה לכנס של הנץ החמה.

“שולמית”, הקול של שבי רצוף כמתבקש. “את לא יכולה לעשות לי את זה. להשאיר אותי להיות שם לבד לבד. ובלי להגיד שום סיבה הגיונית. ואת יודעת שאין לי עוד אף חברה בעולם חוץ ממך”. “נכון, שבי”, אני אומרת בצר לי. באין לי מילים חכמות יותר לומר. הפלאפון דומם דקה ארוכה, כאילו מתה הסוללה. ושרי לשמאלי

גם היא תולה בי מבט המום ושותק, ולא אומרת מילה.
יש לי כוח להיות יחידה. להסתכל לכל העולם בעיניים מהעבר
השני. יש לי הכוח לזה. אבל זה לא נחמד ולא הרואי, אם שאלתן.
זה מר וכואב.

מתחשק לי לנסוע לכותל עכשיו. הרגע, לא רק ביום כיפור קטן.
לבקש מבורא העולם שיעשה משהו לעולם שלו, שהתהפך.
שיחזיר אותו כבר למסלול התקין שבו אנשים נורמליים הם אלו
שעושים מה שהוא מבקש מהם, וכל השאר, פשוט לא נורמליים.